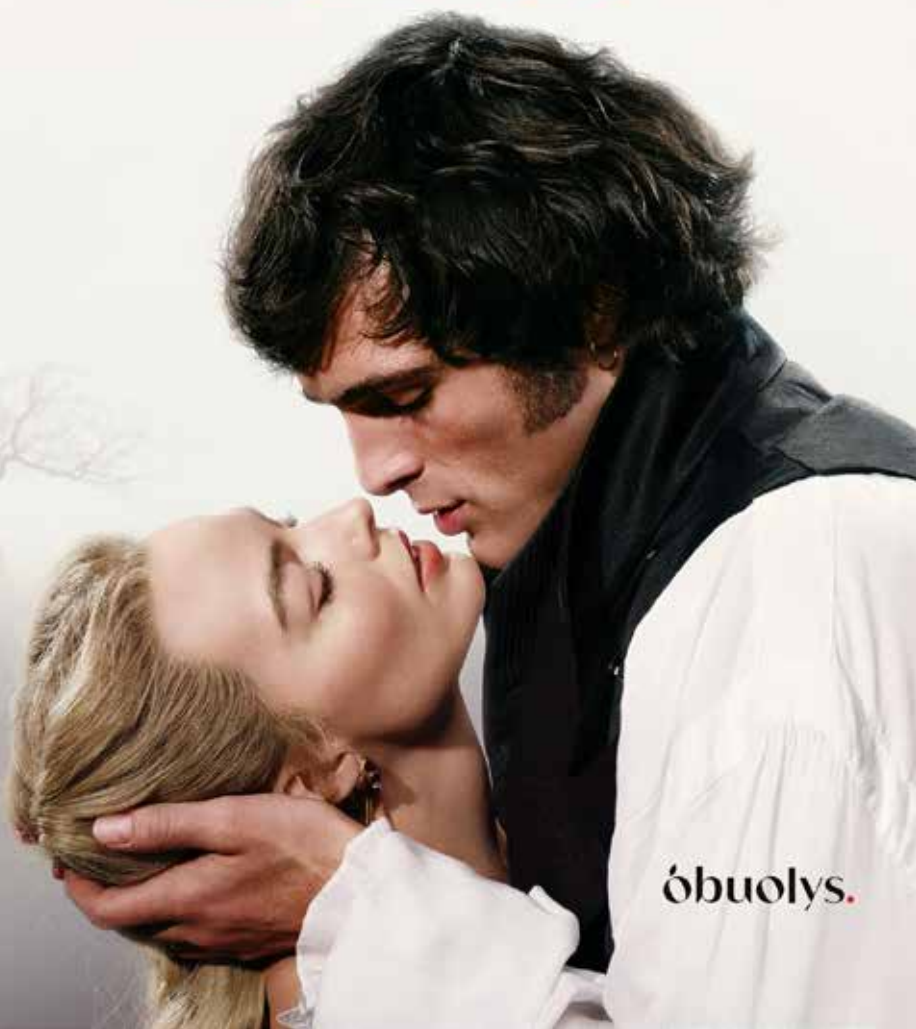

Emily
Brontë

„Vėtrų kalnas“

ŽIURĖKITE
NAUJA FILMĄ
KINUOSE

óbuolys.

**Emily
Brontë**

„Vėtrų kalnas“

Romanas

Vertė

UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

I SKYRIUS

1801 M. KĄ TIK GRĮŽAU po vizito pas savo šeimininką, vienišą kaimyną, su kuriuo, be abejo, man teks turėti reikalų. Tai ištis nuostabus kraštas! Manau, visoje Anglijoje nebūčiau galėjęs rasti vietos, taip visiškai nutolusios nuo bet kokio visuomenės šurmulio. Tikras mizantropo rojus, o ponas Hitklifas ir aš – tiesiog ideali pora dalytis tokia atskirtimi. Puikus vyrukas! Jis nė neįtarė, kaip atšilo mano širdis, kai privažiavęs prie jo pamačiau įtariai po antakiais pasislėpusias jo juodas akis, ir kaip, man ištarus savo vardą, jo pirštai savininkiškai atsargiai dar giliau pasislėpė liemenėje.

– Ponas Hitklifas? – paklausiau.

Atsakydamas jis linktelėjo galvą.

– Ponas Lokvudas, jūsų naujasis nuomininkas, pone. Laikau savo garbinga pareiga apsilankyti kuo greičiau po atvykimo ir išreikšti viltį, kad nesukėliau jums nepatogumų savo atkaklumu, siekdamas išsinuomoti Strazdų Slėnį. Vakar girdėjau, jog turėjote minčių...

– Strazdų Slėnio sodyba yra mano nuosavybė, pone, – trūktelėjęs oro pertraukė jis. – Niekam neleisčiau manęs gaišinti, jei tik galėčiau tam sutrukdyti... Užėikite!

Žodis „užėikite“ buvo ištartas pro sukąstus dantis ir reiškė maždaug „eik po velnių“. Net varteliai, ant kurių jis buvo pasirėmęs, nepajudėjo iš vietos, tarsi nepritardami jo žodžiams. Manau, būtent ši aplinkybė ir paskatino mane priimti kvietimą. Pajutau susidomėjimą žmogumi, kuris atrodė dar labiau užsisklendęs nei aš pats.

Pamatęs, kad mano žirgas krūtine jau beveik stumia užtvarą, ištiesė ranką jos atkabinti ir tada paniūręs nužingsniavo pirma manęs grįstu taku, o įžengus į kiemą sušuko:

– Džozefai, paimk pono Lokvudo žirgą ir atnešk vyno.

„Štai ir visi jo tarnai, – pamaniau išgirdęs šį keistoką nurodymą. – Nenuostabu, kad tarp grindinio akmenų želia žolė, o galvijai yra vieninteliai, kas apkarpo gyvatvoretus.“

Džozefas buvo pagyvenęs, ne, senas vyras, gal net labai senas, nors dar kupinas jėgų ir raumeningas.

– Viešpatie, padėk mums! – piktas ir nepatenkintas sumurmėjo jis sau po nosimi, imdamas iš manęs žirgą. Visą tą laiką jis taip rūgščiai žiūrėjo man į veidą, kad aš geraširdiškai pamaniau, jog jam tikriausiai reikia dieviškos pagalbos virškinant pietus ir kad jo dievobaimingas šūksnis niekaip nesusijęs su mano netikėtu atvykimu.

Vėtrų Kalnas – taip vadinasi pono Hitklifo buveinė. „Vėtra“ – tai provincijos žodis, apibūdinantis smarkų atmosferos šėlsmą, nuolat talžantį šią vietą audringu metu. Išties, oras ten viršuje visada turi būti tyras ir gaivus: apie šiaurės vėjo, pučiančio virš atbraiłos, jėgą galima spręsti iš kelių skurdžių eglaičių, smarkiai pasvirusių prie namo galo, ir iš virtinės styrančių erškėčių, tiesiančių savo šakas į vieną pusę, tarsi prašytų saulės išmaldos. Laimei, architektas buvo įžvalgus ir pastatė namą tvirtą: siauri langai giliai įleisti į sieną, o kampus saugo dideli išsikišę akmenys.

Prieš peržengdamas slenkstį, stabtelėjau pasigrožėti daugybe groteskiškų raižinių, kuriais išdabintas fasadas, ypač aplink pagrindines duris. Virš jų, tarp gausybės byrančių grifonų ir begėdiškai pavaizduotų berniukų, pastebėjau datą „1500“ ir vardą „Hertonas

Ernšou“. Būčiau pasakęs keletą pastebėjimų ir paprašęs paniurusio šeimininko trumpai papasakoti šios vietos istoriją, bet jo laikysena tarpduryje, regis, reikalavo, kad aš arba kuo greičiau įeičiau, arba visiškai išeičiau, o aš nenorėjau dar labiau didinti jo nekantrumo prieš apžiūrėdamas šios šventovės vidų.

Vienu žingsniu atsidūrėme bendrame šeimos kambaryje – be jokio prieangio ar koridoriaus. Čia jį vadina tiesiog „namu“, pabrėžtinai. Paprastai jis apima virtuvę ir svetainę, bet manau, kad Vėtrų Kalne virtuvė yra visiškai išstumta į kitą patalpą. Bent jau iš gilumos girdėjau liežuvių plakimą ir virtuvės reikmenų tarškėjimą, o aplink didžiulį židinį nepastebėjau jokių kepimo, virimo ar skrudinimo ženklų nei ant sienų blizgančių varinių prikaistuvių ir skardinių kostuvų. Vienas kambario galas ištis skaisčiai atspindėjo ir šviesą, ir šilumą nuo didžiulių alavinių lėkščių, tarp kurių buvo įsiterpę sidabriniai ąsočiai ir alaus bokalai, eilėmis sukrauti ant milžiniško ąžuolinio kredenso iki pat lubų. Pačios lubos niekuo neapkalotos: visas jų karkasas buvo kaip ant delno smalsiai akiai, išskyrus ten, kur jį slėpė medinis rėmas, apkrautas avižinės duonos kepaliukais ir jautienos, avienos bei kumpių eilėmis. Virš židinio kabojo keletas bjaurių senų šautuvų ir pora pistoletų, o papuošimui ant atbrailos buvo išdėstytos trys rėksmingų spalvų skardinės. Grindys iš lygaus, balto akmens, kėdės – aukštais atlošais, primitivios, dažytos žaliai, viena ar dvi sunkios juodos kėdės slėpėsi šešėlyje. Arkoje po kredensu tįsojo didžiulė, kepenų spalvos pointerių kalė, apsupta cypiančių šuniukų vados, o kiti šunys slankiojo po kitas nišas.

Kambarys ir baldai nebūtų atrodę niekuo ypatingi, jei priklausytų paprastam šiaurės ūkininkui, atkaklaus veido, tvirtų rankų ir

kojų, kurias puikiai išryškina kelnės iki kelių ir getrai. Tokį asmenį, sėdintį krėse su putojančio alaus bokalu ant apskrito stalo priešais, galima pamatyti bet kur penkių ar šešių mylių spinduliu tarp šių kalvų, jei užsuksite tinkamu laiku po pietų. Bet ponas Hitklifas sudaro keistą kontrastą savo būstui ir gyvenimo būdai. Jo išvaizda panaši į tamsiaodžio čigono, o apranga ir manieras – džentelmeno, jis tiek pat džentelmenas, kiek ir daugelis kaimo skvairų: gal kiek apsileidęs, tačiau jo išvaizdai tai nekenkia, nes laikysena tiesi, o figūra daili, ir gana paniuręs. Galimas daiktas, kai kurie žmonės įtartų jį turint tam tikro prasto išsiauklėjimo išdidumo. Man būdinga atjautos styga sako, kad tai visai ne tas: instinktyviai žinau, kad jo santūrumas kyla iš pasibjaurėjimo kam nors demonstratyviai rodant jausmus ar abipuses geranoriškumo apraiškas. Jis slapta jaus meilę ir neapykantą ir laikys įžūlumu, jei kas atvirai bandytų jam parodyti meilę ar neapykantą. Ne, aš per toli nueinu: per daug dosniai priskiriu jam savo paties savybes.

Priežastys, kodėl ponas Hitklifas, susitikęs būsimą pažįstamą, vengia ištieti ranką, gali būti visiškai skirtingos nuo tų, kurios paskatina mane. Viliuosi, kad mano prigimtis yra beveik ypatinga: mano brangi motina sakydavo, kad aš niekada neturėsiu jaukių namų, o praėjusią vasarą įrodžiau esąs visiškai jų nevertas.

Visą mėnesį mėgaudamasis puikiais orais pajūryje, patekau į vienos žavingiausios būtybės draugiją: mano akyse ji buvo tikra deivė, kol nekreipė į mane dėmesio. Balsu aš „niekad jai meilės neišsakiau“, tačiau jei žvilgsniai turi kalbą, net didžiausias kvailys būtų atspėjęs, kad esu įsimylėjęs iki ausų. Galiausiai ji mane suprato ir atsakė žvilgsniu – pačiu saldžiausiu iš visų įmanomų. Ir ką aš

padariau? Gėdingai prisipažįstu – lediniu šalčiu susigūžiau savyje kaip sraigė, nuo kiekvieno jos žvilgsnio dar labiau šalau ir toliau slėpiausi, kol galiausiai vargšė nekalta mergaitė ėmė abejoti savo pačios pojūčiais ir, pribloškta sumišimo dėl tariamos savo klaidos, įtikino mamą išvykti. Dėl šio keisto savo būdo bruožo įgijau sąmoningo beširdžio reputaciją; koks nepelnytas šis įvertinimas, galiu suprasti tik aš vienas.

Atsisėdęs židinio pakylės gale, priešingoje pusėje nei ta, prie kurios artinosi mano šeimininkas, bandžiau užpildyti tylos pauzę mėgindamas paglostyti kalę, kuri buvo palikusi savo guolį ir vilkiškai sėlino man už nugaros prie kojų, atšiepusi lūpą rodydama baltus dantis ir varvindama seilę, tarsi pasiruošusi griebti. Mano glamonė sukėlė ilgą, gerklinį urzgimą.

– Geriau palikite tą šunį ramybėje, – pritardamas suurzgę ponas Hitklifas, spyriu koja sulaikydamas nuo aršesnių išpuolių. – Ji nepratusi būti lepinama – laikoma ne kaip augintinė.

Tada, plačiais žingsniais priėjęs prie šoninių durų, jis vėl sušuko:

– Džozefai!

Džozefas kažką neaiškiai sumurmėjo rūsio gilumoje, bet neparodė jokių ženklų, kad kiltų aukštyn, tad jo šeimininkas nėrė pas jį žemyn, palikdamas mane akis į akį su šiurkščia kale ir pora paniurusių gauruotų aviganių, kurie kartu su ja budriai stebėjo kiekvieną mano judesį. Nenorėdamas susidurti su jų iltimis, sėdėjau ramiai, bet, įsivaizduodamas, kad jie vargu ar supras nebylius įžeidimus, nelaimei, ėmiau mirksėti ir vaipytis trijulei. Kažkokia mano veido išraiška taip suerzino poną, kad ji staiga įsiutusi užšoko man ant kelių. Nuviedžiau ją paskubėdamas užsitverti stalui. Šis veiksmas

sujudino visą avilį: pustuzinis įvairaus dydžio ir amžiaus keturkojų velnių išlindo iš slaptų irštų į kambario vidurį. Pajutau, kad mano kulnai ir palto skvernai tapo ypatingu puolimo objektu. Kiek įmanydamas veiksmingiau atsigindamas nuo didesnių kovotojų žarstekliu, buvau priverstas garsiai paprašyti kurio nors iš namiškių pagalbos atkuriant taiką.

Ponas Hitklifas ir jo tarnas erzinančiai flegmatiškai kopė rūsio laiptais. Nemanau, kad jie judėjo bent sekunde greičiau nei įprastai, nors prie židinio siautė tikra draskymosi ir amsėjimo audra. Laimė, viena virtuvės gyventoja pasirodė greitesnė: tvirta moteriškė, pasikaišiusi sijoną, nuogomis rankomis ir nuo ugnies įraudusiais skruostais, įsiveržė į mūsų vidurį mosuodama keptuve. Ji taip meistriškai pasinaudojo šiuo ginklu ir savo liežuvio, kad audra stebuklingai nurimo. Scenoje pasirodžius šeimininkui, ji tebestovėjo, sunkiai alsuodama, lyg jūra nurimus stipriam vėjui.

– Koks velnias čia dedasi? – paklausė jis, nužiūrėdamas mane taip, kad po tokio nesvetingo elgesio man buvo sunku tai pakęsti.

– Išties, koks velnias! – sumurmėjau. – Net apsėstų kiaulių banda negalėtų būti piktesnė už jūsų gyvulius, pone. Lygiai taip pat galėtumėte palikti nepažįstamąjį su tigrų vada!

– Jie nepuola žmonių, kurie nieko nedaro, – tarė jis, padėdamas priešais mane butelį ir atstatydamas į vietą nustumtą stalą. – Šunys teisingai elgiasi būdami budrūs. Išgersite taurę vyno?

– Ne, ačiū.

– Neįkando, tiesa?

– Jei būtų įkandę, būčiau įspaudęs savo žymę įkandusiajam.

Hitklifo veidą nutvieskė pašaipei šypsena.

– Nagi, nagi, – tarė jis, – jūs sutrikęs, pone Lokvudai. Štai, išgerkite šiek tiek vyno. Svečiai šiuose namuose tokie nepaprastai reti, kad aš ir mano šunys, galiu pripažinti, vargu ar žinome, kaip juos priimti. Į jūsų sveikatą, pone?

Aš linktelėjau atsakydamas tuo pačiu ir suprasdamas, kad būtų kvaila sėdėti paniurusiam dėl šunų gaujos netinkamo elgesio. Be to, nenorėjau suteikti tam vyrukui daugiau progų pasilinksminti dėl mano elgesio, nes jo nuotaika pasisuko būtent ta linkme. Tikriausiai paveiktas apdairaus svarstymo apie paikystę įžeisti gerą nuomininką, jis šiek tiek sušvelnino savo lakonišką manierą praleidinėti įvardžius ir pagalbinius veiksmažodžius ir užmezgė, jo manymu, mane sudominsiantį pokalbį – diskusiją apie mano dabartinės atsiskyrimo vietos privalumus ir trūkumus. Supratau, kad jis labai protingai kalba mūsų paliestomis temomis, ir prieš išeidamas namo išdrįsau pasisiūlyti apsilankyti ir rytoj. Jis akivaizdžiai nenorėjo, kad mano įsiveržimas pasikartotų. Nepaisant to, aš eisiu. Nuostabu, koks draugiškas jaučiuosi, palyginti su juo.

II SKYRIUS

VAKAR popietė buvo miglota ir šalta. Jau buvau beapsisprendžias praleisti ją prie židinio savo kabinete, užuot klampojus per viržynus ir purvą į Vėtrų Kalną. Tačiau grįžęs po pietų (N. B. pietauju tarp dvyliktos ir pirmos valandos; šeimininkė, brandaus amžiaus dama, perimta kartu su namu, negalėjo ar nenorėjo suprasti mano prašymo, kad būčiau aptarnautas penktą), lipdamas laiptais ir galvodamas apie šį tingų ketinimą, įžengęs į kambarį, pamačiau ant kelių klūpančią tarnaitę, apsuptą šepečių ir anglių kibirų, keliančią pragariškas dulkes, kai pelenų krūvomis gesino liepsnas. Šis reginys mane tučtuojau išvijo. Čiupau skrybėlę ir, nuėjęs keturias mylias, pasiekiau Hitklifo sodo vartelius kaip tik laiku, kad išvengčiau pirmųjų purių pūgos snaigijų.

Ant tos atšiaurios kalvos viršūnės žemė buvo sukietėjusi nuo plikledžio, o oras vertė drebėti kiekvieną galūnę. Negalėdamas nukabinti grandinės, peršokau per tvorą ir, bėgdamas akmenimis grįstu taku, kurio pakraščiuose augo pavieniai agrastų krūmai, veltui beldžiausi prašydamas įleisti, kol ėmė gelti krumplius ir pasigirdo šunų staugimas.

„Vargšai gyventojai! – mintyse sušukau. – Už savo šiurkštų nesvetingumą jūs nusipelnėte amžino atskyrimo nuo panašių į save. Bent jau aš nelaikyčiau savo durų užrakintų dieną. Man nerūpi – aš įeisiu!“ – Taip apsisprendęs, stvėriau skląstį ir smarkiai jį papurčiau. Pro apskritą daržinės langą galvą iškišo rūgštaveidis Džozefas.

– Ko norit? – sušuko jis. – Šeimininks lauki. Eikit aplinkui už kluona, jei norit su anuo pakalbėt.

– Nejaugi viduje nėra nė vieno, kas atidarytų duris? – atsiliepdamas garsiai sušukau.

– Tik ponია yr, o ana neatidarys, net jei baisiai triukšmausit lig nakties.

– Kodėl? Negi negalite pasakyti jai, kas aš esu, a, Džozefai?

– Tik ne aš! Į tai nesikišiu, – sumurmėjo ir dingo.

Ėmė smarkiai pustyti. Vėl griebiau už rankenos bandyti laimę, kai kieme pasirodė jaunuolis be palto, ant peties užsimetęs šakes. Jis pamojo man sekti paskui jį ir, perėję skalbyklą ir grįstą aikštelę, kurioje stovėjo anglinė, siurblys ir balandinė, galiausiai atsidūrėme didžiuliame, šiltame, jaukiame kambaryje, kuriame buvau priimtas anksčiau. Čia maloniai švytėjo nuo didžiulės ugnies, sukrautos iš anglių, durpių ir malkų, spindesio. Prie stalo, padengto gausiai vakarienei, su malonumu pastebėjau „ponià“ – asmenį, apie kurio egzistavimą anksčiau nė neįtariau. Aš nusilenkiau ir laukiau, tikėdamasis, kad ji pakvies mane atsisėsti. Ji žiūrėjo į mane, atsilošusi kėdėje, nejudėdama ir tylėdama.

– Bjaurus oras! – pastebėjau. – Bijau, ponია Hitklif, kad durys nukentėjo dėl jūsų tarnų tokio lėtumo. Teko gerokai pavargti, kol mane išgirdo.

Ji nė žodžio nepratarė. Aš spoksojau, ji spoksojo taip pat. Bet kuriuo atveju, ji stebėjo mane šaltu, abejingu žvilgsniu, kuris buvo be galo trikdantis ir nemalonus.

– Sėskitės, – šiuurkščiai tarė jaunuolis. – Jis tuoj ateis.

Aš paklusau ir atsikrenkštęs pašaukiau piktadarę Džuną, kuri per šį antrąjį susitikimą teikėsi vizgzelėti uodegos galiuku, pripažindama mane pažįstamu.

– Gražus gyvūnas! – vėl pradėjau aš. – Ar ketinate atsisakyti mažylių, ponias?

– Jie ne mano, – atsakė malonioji šeimininkė dar labiau atstumiančiai, nei būtų galėjęs atsakyti pats Hitklifas.

– Ak, tai jūsų numylėtiniai yra šitie? – tęsiau aš, atsisukdamas į prieblandoje skendinčią pagalvę, pilną kažko panašaus į kates.

– Keistas numylėtinių pasirinkimas! – pašaipiai pastebėjo ji.

Nelaimėi, tai buvo krūva negyvų triušių. Dar kartą atsikrenkęs prisistūmiau arčiau židinio, pakartodamas savo pastabą apie austringą vakarą.

– Nereikėjo jums eiti iš namų, – tarė ji, atsistodama ir siekdama nuo židinio atbrailos dviejų dažytų skardinių dėžučių.

Anksčiau jos stovėjimo vietos nepasiekė šviesa, dabar aiškiai mačiau visą jos figūrą ir veidą. Ji buvo liekna ir, regis, vos išėjusi iš paauglystės: žavingų formų, o jos veidelis – pats dailiausias iš visų, kokius man kada nors teko malonumo regėti. Smulkūs, labai taisyklingi bruožai; linų spalvos, o gal greičiau auksinės garbanėlės laisvai krito ant gležno kaklo; o akys, jei tik jų išraiška būtų buvusi maloni, būtų buvusios neatremiamos. Mano jautriai širdžiai, laimei, vienintelis reiškiamas jausmas svyravo tarp paniekos ir savotiškos nevilties – jausmų, keistai nenatūralių tokioje situacijoje. Dėžutės buvo jai beveik nepasiekiamos; aš kilstelėjau norėdamas padėti. Ji atsisuko į mane taip, kaip atsisuktų šykštuolis, jei kas nors bandytų jam padėti skaičiuoti auksą.

– Man nereikia jūsų pagalbos, – atrėžė ji. – Galiu pasiimti ir pati.

– Atsiprašau! – suskubau atsakyti.

– Ar buvote pakviestas arbatos? – kandžiai ištarė ji, rišdamasi prijuostę ant tvarkingos juodos suknelės ir stovėdama prie arbatinuko pakėlusį šaukštelį su arbatžolėmis.

– Mielai išgerčiau puodelį, – atsakiau.

– Ar buvote pakviestas? – pakartojo ji.

– Ne, – tariau pusiau šypsodamasis. – Jūs ir esate tas žmogus, kuris turėtų mane pakviesti.

Ji sviedė šaukštelį su visomis arbatžolėmis atgal ir supykusi vėl atsisėdo į savo kėdę; kakta suraukta, o raudona apatinė lūpa atkišta, kaip tuoj pravirksiančio vaiko.

Tuo tarpu jaunuolis apsivilkė akivaizdžiai aptrintą viršutinį drabužį ir, atsistojęs priešais liepsną, žiūrėjo į mane iš padilbų, lyg tarp mūsų būtų koks nors mirtinas, kerštu alsuojantis nesutarimas. Pradėjau abejoti, ar jis tarnas, ar ne: jo apranga ir kalba šiurkšti, stokojanti pranašumo, būdingo ponui ir poniai Hitklifams. Jo vešlios rudos garbanos buvo pasišiaušusios ir nesutvarkytos, žandenos meškinai veržėsi ant skruostų, o rankos įrudusios kaip paprasto darbininko. Tačiau jo laikysena buvo laisva, beveik išdidi, ir jis nerodė jokio tarno stropumo patarnaudamas namų šeimininkei. Neturėdamas aiškių jo padėties įrodymų, nusprendžiau geriau nekreipti dėmesio į jo keistą elgesį. Po kelių minučių įžengęs Hitklifas šiek tiek išvadavo mane iš nemalonios padėties.

– Matote, pone, kaip ir žadėjau, atėjau! – sušukau, stengdamasis atrodyti linksmas. – Ir bijau, kad dėl oro būsiu įkalintas geram pusvalandžiui, jei galite suteikti man prieglobstį tam laikui.

– Pusvalandžiui? – tarė jis, kratydamas nuo drabužių baltas snaiges. – Stebiuosi, kad pasirinkote patį pūgos įkarštį klaidžiojimams. Ar žinote, jog rizikuojate pasiklysti pelkėse? Žmonės, gerai

pažįstantys šias dykynes, tokiais vakarais dažnai pameta kelią, ir galiu jums pasakyti, kad jokių permainų kol kas nenusimato.

– Galbūt galėčiau gauti vedlį iš jūsų vaikinių, ir jis galėtų pasi- likti dvare iki ryto – ar galėtumėte paskirti man vieną?

– Ne, negalėčiau.

– Ak, išties! Na, tuomet teks pasikliauti savo paties nuovoka.

– Hm!

– Ar ketini užplikyti arbatą? – paklausė tas, su aptrintu apsiaus- tu, nukreipdamas savo žvilgį žvilgsnį nuo manęs į jaunąją damą.

– Ar JAM irgi daryti? – paklausė ji, kreipdamasi į Hitklifą.

– Paruošk, gerai? – buvo atsakyta taip siaubingai, kad aš net krūptelėjau. Tonas, kuriuo ištarti šie žodžiai, atskleidė tikrą piktą prigimtį. Nebebuvau linkęs vadinti Hitklifą šauniu vyruku. Kai viskas buvo paruošta, jis pakvietė mane tardamas: – O dabar, pone, prisitraukite kėdę. – Ir mes visi, įskaitant neišprusėlį jaunuolį, susė- dome aplink stalą. Kol valgėme, tvyrojo griežta tyla.

Pamaniau, kad jei aš buvau šio niūrumo priežastis, mano parei- ga – pasistengti tai išsklaidyti. Negalėjo gi jie kasdien sėdėti tokie paniurę ir tylūs. Ir neįmanoma, kad ir kokio blogo būdo jie būtų, jog tas visuotinis surauktas veidas būtų jų kasdienė išraiška.

– Keista, – pradėjau per pauzę tarp vieno išgerto arbatos puode- lio ir kito, kurį gavau, – keista, kaip įprotis gali formuoti mūsų sko- nį ir mintis. Daugelis neišsivaizduotų laimės gyvenime, praleistame tokioje visiškoje tremtyje nuo pasaulio, kokį gyvenate jūs, pone Hitklifai. Vis dėlto, drįsčiau teigti, kad apsuptas savo šeimos ir su savo miela ponija, kaip namų ir širdies sergėtoja...

– Mano miela ponija! – pertraukė jis su beveik velniška pašaipa veide. – Kur ji – ta mano miela ponija?

– Ponia Hitklif, jūsų žmona, norėjau pasakyti.

– Na, taip... ak, jūs norite pasakyti, kad jos dvasia tapo tarnaujančiu angelu ir saugo Vėtrų Kalno turtus, net kai jos kūno nebėra. Ar tai turite omenyje?

Supratęs, kad šiurkščiai suklydau, bandžiau pasitaisyti. Galėjau ir pats susiprasti, kad amžiaus skirtumas tarp jų per didelis, kad būtų tikėtina, jog jiedu – vyras ir žmona. Vienam buvo apie keturiasdešimt – protinės brandos laikotarpis, kai vyrai retai puoselėja iliuziją, kad merginos už jų teka iš meilės. Ši svajonė skirta paguosti mus senatvėje. Kitai neatrodė nė septyniolikos.

Tada man toptelėjo: „Tas muzikas prie mano alkūnės, geriantis arbatą iš dubenėlio ir neplautomis rankomis valgantis duoną, gali būti jos vyras – žinoma, Hitklifas jaunesnysis. Štai ką reiškia būti palaidotai gyvai: ji atsidavė tam neišprususiam vyrui vien iš nežinojimo, jog egzistuoja geresnių vyrų! Kaip gaila... Turiu saugotis, kad nepriversčiau jos gailėtis savo pasirinkimo.“ Paskutinis pamąstymas gali atrodyti pasipūtėliškas, bet taip nebuvo. Mano kaimynas man pasirodė beveik atstumiantis, o aš iš patirties žinojau esąs gana patrauklus.

– Ponia Hitklif yra mano marti, – tarė Hitklifas, patvirtindamas mano spėjimą. Kalbėdamas jis metė keistą žvilgsnį jos link – neapykantos kupiną žvilgsnį; nebent jo veido raumenys yra itin iškrypę ir, kitaip nei kitų žmonių, neperteikia jo sielos kalbos.

– Ak, žinoma, dabar suprantu: jūs esate laimingasis gerosios fėjos savininkas, – pastebėjau atsisukdamas į savo kaimyną.

Tai buvo dar blogiau nei pirmiau: jaunuolis visas paraudo ir sugniaužė kumštį, rodydamas visus tyčinio užpuolimo ženklus. Bet,

regis, tuojau pat atsitokėjo ir nuslopino audrą brutaliu keiksmu, sumurmėtu mano adresu, kurio aš pasistengiau nepastebėti.

– Jūsų spėjimai nevykę, pone, – pastebėjo mano šeimininkas. – Nė vienas iš mūsų neturi privilegijos valdyti tos gerosios fėjos. Jos sutuoktinis miręs. Aš sakiau, kad ji mano marti, taigi ji turėjo būti ištekėjusi už mano sūnaus.

– O šis jaunuolis yra...

– Tikrai ne mano sūnus.

Hitklifas vėl nusišypsojo, lyg būtų per drąsus pokštas priskirti jam to meškėno tėvystę.

– Mano vardas Hertonas Ernšou, – suurzgė anas. – Ir patarčiau jį gerbti!

– Aš neparodžiau jokios nepagarbos, – atsakiau, viduje juokdamasis iš orumo, su kuriuo jis prisistatė.

Jis įsmeigė į mane žvilgsnį, maniau, geriau neatsakyti tuo pačiu, bijodamas, kad gali kilti pagunda skelti jam antausį arba garsiai nusijuokti. Neabejotinai pradėjau jaustis ne savo vietoje tame mielame šeimos rate. Niūri dvasinė atmosfera pranoko ir visiškai nustelbė mane supantį jaukų fizinį komfortą, ir aš nusprendžiau būti atsargus, kai trečią kartą lįsiu po šiomis gegnėmis.

Baigėme valgyti, ir, niekam nepratariant nė žodžio palaikyti draugišką pokalbį, aš priėjau prie lango apžiūrėti oro. Pamačiau liūdną vaizdą: per anksti leidosi tamsi naktis, o dangus ir kalvos susiliejo į vieną atšiaurų vėjo ir dusinančio sniego sukūrį.

– Nemanau, kad dabar man pavyks grįžti namo be vedlio, – negalėjau susilaikyti nešūktelėjęs. – Keliai jau bus užpustyti, o jei ir būtų pliki, vargu ar matyčiau per pėdą į priekį!

– Hertonai, suvaryk tą keliolika avių į daržinės prieangį. Jas užpustys, jei paliksime per naktį aptvare. Ir uždėk prieš jas lentą, – tarė Hitklifas.

– Ką man daryti? – tęsiau aš, apimtas kylančio susierzinimo.

Į mano klausimą niekas neatsakė. Apsidairęs pamačiau tik Džozefą, nešantį kibirą košės šunims, ir ponią Hitklif, pasilenkusią prie židinio ir žaismingai deginančią nuo židinio atbrailos nukritusius degtukus, kai ji dėjo arbatos dėžutę atgal į vietą. Pirmasis, padėjęs savo naštą, kritiškai apžvelgė kambarį ir skeldėjančiu balsu išdrožė:

– Stebiuos, kaip gali dyka stovėt, kai visi išėję! Ale tu niekam tikus, nėr ko kalbėt – niekad nepasitaisysi savo blogų įpročių, tiesiai pas velnią nueisi, kaip tavo motina pirma tavęs!

Akimirką pamaniau, kad šis iškaltos perlas skirtas man, ir, gerokai įtūžęs, žengiau link seno niekšo, ketindamas spyriu išmesti jį pro duris. Tačiau ponias Hitklif sustabdė mane savo atsakymu.

– Tu, bjaurus senas veidmaini! – atsakė ji. – Ar nebijai, kad tave su visu kūnu nusineš, taip minint velnio vardą? Įspėju, geriau liaukis erzinti mane, antraip kaip ypatingos malonės paprašysiu sunaikinti tave! Stok! Žiūrėk čia, Džozefai, – tęsė ji, nuo lentynos paimdama keistos formos tamsią knygą. – Aš tau parodysiu, kaip toli pažengiau juodosios magijos srityje. Greitai galėsiu išvalyti visus namus. Raudonoji karvė nugaišo neatsitiktinai, o tavo reumatas vargu ar gali būti laikomas dieviškos valios siųstu smūgiu!

– O, nedorėle, nedorėle! – aiktelėjo senis. – Gelbėk mus, Viešpatie, nuo pikto!

– Ne, tu, atskalūne! Tu atstumtasis – nešdinkis, arba aš tau rimtai pakenksiu! Aš jus visus paversiu vaško ir molio dirbiniais! Ir

pirmam, kuris peržengs mano nustatytas ribas... nesakysiu, kas jam bus padaryta, bet pamatysite! Eik, aš tave stebiu!

Mažoji ragana tik piktdžiugiškai sužaižaravo savo akimis, o Džozefas, siaubingai drebėdamas, išskubėjo lauk, melddamasis ir eidamas vis šnabždėdamas „nedorėlė“. Pamaniau, kad jos elgesį turbūt paskatino savotiška niūri pramoga, o dabar, kai likome vieni, stengiausi sudominti ją savo bėda.

– Ponia Hitklif, – tariau nuoširdžiai, – atleiskite, kad jus trukdau. Manau... nes tokios išvaizdos, esu tikras, jūs negalite nebūti geraširdė. Nurodykite man kokius nors orientyrus, pagal kuriuos galėčiau rasti kelią namo. Aš nė neįsivaizduoju, kaip ten nusigauti, kaip ir jūs, tikriausiai, neįsivaizduotumėte, kaip nusigauti į Londoną!

– Eikite tuo keliu, kuriuo atėjote, – atsakė ji, įsitaisydama kėdėje su žvake ir priešais save atversta ta keista knyga. – Tai trumpas, bet geriausias patarimas, kokį galiu duoti.

– Taigi, jei išgirsite, kad mane rado negyvą pelkėje ar sniego pripustytoje duobėje, jūsų sąžinė nepašnibždės, kad tai iš dalies ir jūsų kaltė?

– Kodėl? Aš negaliu jūsų palydėti. Jie manęs neleistų nueiti net iki sodo tvoros galo.

– JŪSŪ! Man būtų nejauku dėl mano patogumo prašyti jūsų net slenkstį peržengti tokią naktį! – sušukau. – Aš noriu, kad nurodytumėte man kelią, o ne PARODYTUMĖTE jį, arba įtikintumėte poną Hitklifą duoti man vedlį.

– Ką? Yra jis pats, Ernšou, Zila, Džozefas ir aš. Kurį norėtumėte?

– Ar ūkyje nėra jokių bernų?

Skaitykite likusius
380 iš **400** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

**Vienintelis Emily Brontë romanas ir viena tamsiausių
bei radikaliausių meilės istorijų pasaulinėje
klasikinėje literatūroje – dabar ir pilnametražiame
filme „Vėtrų kalnas“, režisuotas Emerald Fennell,
perteikiančiame šios epinės meilės istorijos dvasią.
Pagrindinius vaidmenis atlieka Margot Robbie
(Katerina) ir Jacobas Elordis (Hitklifas).**

Laukinių Jorkšyro viržynų fone gimsta istorija, kurioje jausmai yra stipresni už moralę, socialines normas ir net mirtį. Į atšiaurią Jorkšyro plynaukštę atvykusiam ponui Lokvudui tarnaitė Elena Dyn papasakoja istoriją apie tragišką Ernšou ir Lintonų šeimų bei rastinuko Hitklifo, priimto į Ernšou šeimą, likimų susipynimą. Hitklifo ir Katerinos Ernšou ryšys tampa savotišku emociniu karu, kuriame meilė virsta kontrole, žeminimu ir kerštu, persekiojančiu net kitą kartą. 1847 m. išleistas romanas šokiravo amžininkus atviru psichologinio ir fizinio smurto, destruktivių santykių ir socialinių normų laužymo vaizdavimu. Šiandien „Vėtrų kalnas“ skamba dar aktualiau – tai istorija apie toksišką meilę, traumas, klasinius skirtumus, emocinę priklausomybę ir negebėjimą paleisti.

WARNER BROS. PICTURES AND MRC PRESENT A LIE STILL PRODUCTION A LUCKYCHAP PRODUCTION A FILM BY EMERALD FENNEL "WUTHERING HEIGHTS" MARGOT ROBBIE
JACOB ELORDI HONG CHAU SHAZAD LATIF ALISON OLIVER MARTIN CLUNES EWAN MITCHELL MUSIC BY ANTHONY WILLIS COSTUME DESIGNER TOM ACKERLEY SARA DESMOND
PRODUCED BY EMERALD FENNEL, P.G.A. JOSEY McNAMARA, P.G.A. MARGOT ROBBIE, P.G.A. SCREENPLAY BY EMERALD FENNEL DIRECTED BY EMERALD FENNEL

MRC

WARNER BROS.
PICTURES

**Skaityk.
Komentuok.
Sek.**
linktr.ee/obuolys.lt

ISBN 978-609-484-951-0

Grafinė literatūra > Romanas